

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593641536/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

at gribe et Ord, der for ham selv betød Noget, og som tog Spørgsmaalet ud af Candidatens Haand.

Ved Middagsbordet gav Fader en Beretning om det Passerede og udtalte sig om Huslæreren som en forstandig, ung Mand, men kold, og yttrede det Haab, at man inde i Kjøbenhavn vilde finde Lærere med varmere Hjerter.

Ritmesteren spurgte, hvori Kalden havde viist sig.

«Det er jo ikke godt at sige,» svarede Fader; «det ligger ikke i Ordene. Mig forekommer det, at han ikke rigtig veed, hvad et Menneske er.»

«Hm, hvad et Menneske er,» sagde Ritmesteren. «Hvad er da et Menneske?»

«Det er et Væsen, der skal doe saadan, at det kan genopstaae.»

«Ja, men først skal han sgu have levet!»

«Ja, vel,» svarede Fader og tilføiede efter en lang Pause: «Det er netop Kunsten. – Man vil saa gjetne have, at Ens Børn skulle leve og blive lykkelige, og man veed knap, hvilken Lykke man skal bede Gud om at skjænke dem. Gid Du» – vedblev han til mig med Taarer i Øjnene – «maa møde en Kjærlighed, der fører Dig opad! Jeg veed intet Bedre.»

Ritmesteren mumlede, saa jeg hørte det: «Det har Drengen ikke godt af; han maa afsted.»

Som altid, naar Fader og Ritmesteren ikke vare enige, holdt jeg i mit stille sind med Fader. Det syntes mig, at jeg netop havde godt af Faders blide Vernod; den frembragte hin styrkende bitre Følelse, hvori Hjertet udvider sig og længes efter at tjene. Men jeg vilde ogsaa nok til Kjøbenhavn, fordi Gaarden og jeg ligesom vare gaaede løs fra hinanden, og fordi derinde var saa stort og pragtfuldt, og endelig fordi Valdemar dog ogsaa skulde derind, naar han kom hjem fra sin So-reise.

Saasnart Beslutningen var tagen, var Fader energisk med at faae den udført. Der blev skrevet til Kjøbenhavn for at ordne det Fornødne, og imidlertid gik jeg omkring som allerede halvt løsreven, som den Afskedtagende, uden fuldt at forstaae, hvad Afsked og Adskillelse var. Naar man ikke har prøvet at være borte, kan Phantasien ikke ret forestille sig, at man efter en Tids Forløb virkelig ikke skal have det om sig, man nu gaaer og færdes i. Men det staaer for mig, at der var noget Blandet, Uroligt, Bebudende, i Sindet og i Omgivel-